

ВІТАННЯ ПРОФЕСОРУ ІГОРЕВІ ГУКУ

Вельмишановний Ігоре Івановичу!

З нагоди Вашого 65-ліття від дня народження прийміть найтепліші сердечні вітання та найкращі побажання.

Весь свій життєвий шлях Ви присвятили благородному служінню людям як лікар, учений, дослідник. Бог наділив Вас талантом допомагати у лікуванні хвороб та збереженні здоров'я, і цей дар Ви примножили й продовжуєте примножувати наполегливою науковою та дослідницькою працею, медичною практикою. Тисячі Ваших пацієнтів, серед яких і я, завдячують Вам відновленням здоров'я та продовженням років земного життя.

Ви також є гідним наслідування прикладом українського патріота. Живучи та працюючи поза межами України, Ви незмінно турбуєтеся про Батьківщину, вболівате про її розвиток та процвітання, виявляєте активну суспільну позицію.

Нехай Всещедрий Бог стократно винагородить Вас за всі добрі справи, за врятовані життя, за благородне служіння лікаря, за любов до рідного народу. Підношу за Вас свої молитви та прошу Господа щедро наділити Вас міцним здоров'ям, довголіттям, творчим натхненням. Нехай Бог благословить усі Ваші добрі починання та задуми, дарує Вам блага духовні та земні за потребою.

Многії і благії літа, вельмишановний Ігоре Івановичу! ■

*З глибокою повагою — **Філарет**,
Патріарх Київський і всієї Руси-України.*

Володимирський собор та Греко-католицький собор Воскресіння Христового (фото праворуч) у Києві

ВІД ЦЕРКОВНИХ ДІЯЧІВ

Ad multos annos, pane Iгоре!

Крім великих історичних постатей Перемиської землі на особливу увагу заслуговує один з її сучасних синів — професор медичних наук Ігор Гук, який є відомим у світі хірургом-трансплантологом та академічною людиною.

Коріння Ігоря Гука — в патріотичній українській родині, яка каралась більшовиками в тюрмах і Сибіру. Були переселені з рідних українських земель у рамках “Акції Вісла” на північні землі Польщі, де й похована мама Марія.

Молодий студент успішно закінчив медстудії в Гданській академії й виїхав до Відня, де проявив себе як дуже здібний лікар і людина науки. Він є автором численних наукових праць і медичних досягнень, увінчаних у медичних журналах й енциклопедіях, працює над новими методами лікування пацієнтів. Член численних медичних товариств і учасник конференцій, де обговорюються сучасні проблеми медицини.

Професор Гук рятує життя тисячам людей з різних куточків світу. Завжди біля пацієнтів, скромний, смиренний, добрий. Розгорнув громадську діяльність, особливо в Україні, де часто буває. Допомогає молодим українським науковцям, запрошує до віденських клінік. Спонсор багатьох добрих справ. Має велику пошану від суспільства й окремих людей.

Професор Ігор Гук — великий гуманіст Перемиської землі. Тут, у Перемислі, похований його батько Іван Гук. На Перемиській землі в Тенетисках похована батькова сестра Марія Гук. Там разом із родиною відбудував церкву, яку я посвятив. Разом із сестрою Галюю і братом Ярославом створили Фонд Івана Гука, щоб зберігати історичну пам'ять заслуженої й патріотичної родини.

Знайомий я з професором Ігором Гуком особисто, знаю про його велике піклування про Церкву, Україну і бідних, тому з радістю приєднуюся до святкування його ювілею і бажаю благословення Божого, сил і здоров'я для подальшої благородної праці на благо людства.

Ad multos annos!

На многії й благії літа, пане професоре! ■

*Архієпископ і Митрополит кир Іван Мартиняк,
Перемиськ, січень 2017 року.*

Шістдесят п'ятий день народження — завжди критичний, тому що пов'язаний із закінченням службової кар'єри, але водночас він відкриває нові перспективи мудрого задоволення від життя у відставці. Проте це ніяким чином не стосується Ігоря — мого друга ось уже протягом кількох десятиліть. Він уже пройшов і перший, і другий етапи своєї кар'єри з гідністю, однак і донині неослабно працює. Ігор не втомлюється. Він не знає втоми, коли йдеться про благо людей. Протягом багатьох десятиліть він є для нас прикладом істинного гуманіста, вражаючи не зовнішньою пристойністю та іншою мішурою, а щоденним щирим служінням людям. За це тобі, любий Ігоре, подяка від усього серця.

Твоє 65-річчя дає мені позитивний привід згадати ще раз про нашу дружбу. Вона почалася давно, в 90-ті роки минулого століття, коли перетнулися наші особисті шляхи.

Австрія в 1991 році серед перших країн визнала відповідно до міжнародного права Україну, негайно встановила дипломатичні відносини і одночасно відкрила дипломатичні повідомлення. Ще за часів Радянського Союзу я був відправлений з Австрії до Києва, щоб установити генконсульство, потім ця інфраструктура набула такого розміру, що прямо в повідомленні мене перетворили в Генерального консула з мандатом. Так це сталося! У перший день незалежності України я, таким чином, відразу став членом сконструйованого посольства під гербом і прапором Австрії. І вперед! Незабаром я був утверджений як постійний представник.

Усе це було б неможливим без самовідданої й енергійної підтримки тодішнього молодого хірурга **Ігоря Гука**. Водночас Ігор виявився блискучим “неофіційним послом” України, як часто називав його тодішній віце-канцлер Австрії **Ерхард Бузек**. Отже, Ігор уже в молодому віці виступив як будівничий моста, як посередник між державами і їхніми громадянами. Його величезний інтерес до академічних, культурних і політичних відносин сприяв тому, що Ігор набув великої популярності і в Австрії, і в Україні, викликаючи у багатьох політиків захоплення та навіть заздирість. Тут я можу назвати тільки кілька прикладів

його незліченних дій. Особливо важливою є програма обміну науковцями між австрійським і українським урядами, що дозволило тисячам українських учених вперше зробити поїздку в Австрію. До речі, з великим задоволенням і подякою нагадаю заслуги академіка **Ярослава Яцківа**. Також за підтримки президента Академії наук України **Б.Є. Патона** шлях до академічного майбутнього таких молодих учених можна вважати розрівняним.

Крім наукових взаємовідносин увагу Ігоря привертало також культурні зв'язки між народами наших країн, які ще від часів Габсбургів були дійсно багатосторонніми і щасливими та поповнювали загальну європейську спадщину. Свого однодумця Ігор знайшов в особі тодішнього міністра культури пані **Лариси Хоролець**. Перше виконання п'єси **Івана Франка** (який, до речі, вивчав германістику у Відні) відбулося у Фолькстеатрі у Відні, де Л. Хоролець була актрисою на сцені, показало різноманітні таланти її як харизматичного політика. Успішні перемовини з тодішнім віце-канцлером, міністром науки, д-ром **Е. Бузеком** посприяли встановленню меморіальної дошки видатному українському поету, письменнику й політичному діячеві на стіні Інституту германістики Віденського університету.

Мій друг Ігор невтомно і активно встановлює нові і важливі контакти між провідними українськими та австрійськими особистостями, такими, як **Алоїс Мок, Вольфганг Шуссель, Сергій Комісаренко, Анатолій Зленко** і багато інших.

По дипломатичній службі я котрогось дня був призначений членом іншої важливої дипломатичної місії і змушений був покинути мій улюблений Київ. Таким чином, наші шляхи розійшлися.

Я ніколи не думав у молоді роки, що хірург Гук, який закінчив навчання в Медичному університеті Відня, стане одним з найвідоміших австрійських хірургів з такою багатогранною діяльністю в сприятливій галузі міжнародного взаєморозуміння. Навіть немедики не могли би переконати мене. Нарешті згадайте його нечувано величезний список наукових публікацій у найпрестижніших журналах у своїй галузі. Його публікації і його обдаровані хірургічні руки є, між іншим, честю Національної академії наук України як іноземного і постійного члена Європейської академії наук і мистецтв.

Для мене є честю і водночас задоволенням висловити особисто щирі подяку за величезні досягнення моєму другу Ігореві як ученому, гуманісту і творцю мостів. Його успішна академічна кар'єра лише підходить до кінця, він ніколи не працює заради себе самого, а для блага людей. Велика вдячність йому за це!

Я хочу від щирого серця побажати моєму другу Ігореві подальших успіхів у всіх його починаннях на наступному етапі життя. Нині він сам обирає нову свободу. ■

Міхаель Венінгер

доктор філософії та доктор теології,
Ватикан, Рада при Папі Римському
з міжрелігійного діалогу

Ein 65. Geburtstag ist immer eine Zäsur, weil damit meist die Beendigung der beruflichen Karriere verbunden ist, sich gleichzeitig jedoch neue, und vielleicht ungeahnte, Perspektiven eröffnen oder das Stadium des weisen Lebensgenusses im Ruhestand beginnt! Nicht ganz so verhält es sich mit meinem Freund seit Jahrzehnten, Ihor, welcher zwar auch die eine und andere Station seiner beruflichen Laufbahn mit dem Zieleinlauf beendet, viele, ich würde sogar sagen, viel zu viele Aktivitäten er jedoch unvermindert weiterbetreibt. Ihor ist ein Nimmermüder! Er ist ein Rastloser, wenn es um den Einsatz für die Menschen geht. Seit Jahrzehnten gibt er uns das Beispiel eines wahren Humanisten, der uns vorlebt, dass nicht äußerer Schein und eitler Tand, sondern gelebte Mitmenschlichkeit zum wahren Wesen des Menschen gehört. Dafür sei Dir, lieber Ihor, von ganzem Herzen gedankt!

Dein 65. Geburtstag gibt mir auch den erfreulichen Anlaß, einmal mehr über unsere Freundschaft nachzudenken. Es war schon zu Anfang der 90er Jahre des vergangenen Jahrhunderts, an welchem sich unsere persönlichen Wege gekreuzt hatten. Österreich befand sich 1991 unter den ganz ersten Staaten, welche die Ukraine völkerrechtlich anerkannt, sofort diplomatische Beziehungen aufgenommen und gleichzeitig eine diplomatische Botschaft eröffnet hatten. Bereits noch zu Zeiten der Sowjetunion wurde ich von Österreich nach Kiew entsandt, um dort ein Generalkonsulat zu errichten, das ich dann als Generalkonsul geleitet hatte, mit dem Auftrag, dass Gebäude und Infrastruktur schon so dimensioniert wären, dass man sie ohne Umschweife in eine Botschaft umwandeln kann. So geschah es auch! Am ersten Tag der Unabhängigkeit der Ukraine konnte ich an der solcherart sofort errichteten Botschaft Wappen und Fahne Österreichs anbringen. Und fertig! Ich selber wurde ebenfalls sofort als Ständiger Vertreter installiert.

Das Alles wäre ohne die selbstlose und tatkräftige Unterstützung des damals jungen Chirurgen, Ihor Huk, mit diesem Erfolg nicht möglich gewesen. Gleichzeitig erwies sich Ihor aber auch als ein glänzender "inoffizieller Botschafter" der Ukraine, wie oft vom damaligen Vizekanzler Österreichs, Erhard Busek, betitelt wurde. So erwies sich Ihor schon in ganz jungen Jahren als Brückenbauer, als Vermittler zwischen den Staaten und ihren Bürgern. Sein enormer Einsatz für die akademischen, kulturellen und politischen Beziehungen brachten es mit sich, dass sich Ihor eines Bekannt-, ja, auch eines Beliebtheitsgrades in Österreich und der Ukraine erfreuen durfte, um den ihn so mancher Politiker bewunderte und beneidete.

Von seinen zahllosen Aktivitäten kann ich an dieser Stelle nur einige wenige beispielhaft aufzeigen. Vor allem sein Engagement am wissenschaftlichen Austauschprogramm der österreichischen Regierung mit der Ukraine ermöglichte mit, dass tausende ukrainische Akademiker zum ersten Mal eine Reise nach Österreich antreten konnten. An dieser Stelle darf mit großer Wertschätzung und Dank auch an die enormen Leistungen von Akademiker Yaroslav Yatskiv erinnert werden. Mit Unterstützung der Akademie der Wissenschaften unter Präsident B. Paton

konnte solcherart jungen Wissenschaftlern der Weg in eine akademische Zukunft geebnet werden.

Neben der Wissenschaft galt das Augenmerk Ihors auch dem kulturellen Austausch zwischen den Menschen aus unseren Staaten, die ja seit Habsburgs Zeiten in vielfältiger und glücklicher Verbindung gestanden und ein gemeinsames europäisches Erbe zu verwalten hatten. Sein kongeniales Gegenüber fand er in der Person der damaligen Kulturministerin, Frau Laryssa Choroletz. Die erste Aufführung eines Theaterstückes von Iwan Franko, der übrigens in Wien Germanistik fertig studiert hatte, am Volkstheater in Wien, in dem sie als Schauspielerin an der Bühne stand, bewies die vielfältigen Begabungen dieser charismatischen Politikerin. Die erfolgsorientierten Gespräche mit dem damaligen Vizekanzler und Wissenschaftsminister, Dr. E. Busek, ermöglichten, daß eine Gedenktafel für die-sen herausragenden ukrainischen Dichter, Schriftsteller und Politiker an der Wand des Instituts für Germanistik enthüllt werden.

Mein Freund Ihor war darüber hinaus auch rastlos tätig, neue und wichtige Kontakte zwischen den führenden ukrainischen und österreichischen Persönlichkeiten wie Alois Mock, Wolfgang Schüssel, Serhij Komisarenko, Anatolij Zlenko und vielen, vielen weiteren anzubahnen und zu vertiefen.

Wie der diplomatische Dienst es eben mit sich bringt, wurde ich eines Tages mit einer weiteren wichtigen diplomatischen Mission betraut und mußte von meinem geliebten Kiew zu neuen Zielen aufbrechen. So haben sich unsere Wege getrennt.

Nie hätte ich in den jungen gemeinsamen Jahren gedacht, daß aus dem frisch fertigstudierten Chirurgen Huk, mit so vielfältigen Tätigkeiten auf dem doch sensiblen Gebiet der Völkerverständigung, einer der berühmtesten österreichischen Chirurgen an unserer Medizinischen Universität Wien werden würde. Auch als Nichtmediziner konnte ich mich davon überzeugen. Nicht zuletzt durch die unerhört zahlreichen wissenschaftlichen Publikationen in den renommiertesten Zeitschriften seines Faches. Sowohl seine Veröffentlichungen als auch seine begnadeten chirurgischen Hände haben ihn unter anderem die Ehre eines internationalen Mitglieds der Ukrainischen Akademie der Wissenschaften und von jenem der Europäischen Akademie der Wissenschaften und Kunst gebracht.

Es ist mir Freude und Ehre zugleich, meinen ganz persönlichen und aufrichtigen Dank für die enormen Leistungen meines Freundes Ihor als Wissenschaftler, Humanisten und Brückenbauer zum Ausdruck zu bringen. Seine so ungemein erfolgreiche akademische Karriere, welche gerade zu Ende geht, hat er nie um ihrer selbst willen, sondern immer zum Wohl der Menschen betrieben. Auch dafür Dank!

Ich wünsche meinem Freund Ihor von ganzem Herzen weiterhin jedweden Erfolg in seinem nächsten Lebensabschnitt und in all seinen Unternehmungen, die er sich nun in neuer Freiheit selber wählen wird.

DDr.Dr.h.c.mult. Michael H. Weningner

ВІТАННЯ ПРОФЕСОРУ ІГОРЕВІ ГУКУ ВІД КОЛЕГ І ДРУЗІВ

З Ігорем Івановичем Гуком я познайомився 1994 року, коли в складі групи хірургів приїхав до Відня в університетську клініку опановувати трансплантацію печінки. З перших днів нашого знайомства я побачив у ньому людину, яка прагне допомагати Україні в усьому, що може зробити, перш за все, у навчанні молоді, підтримці лікарям в освоєнні нових технологій. Завдяки його старанням ми мали доступ до всіх хірургічних технологій і пройшли практичну підготовку з трансплантації печінки, що дало нам можливість виконати таку непросту операцію вперше в Україні.

Протягом наступних років і дотепер у нас, крім професійних відносин, склалися дружні стосунки. Ігор Іванович часто буває в Запоріжжі. Він брав участь у багатьох медичних конференціях та в з'їзді хірургів, що проходив в Запоріжжі. Завжди приїжджав з доповідями, в яких були представлені сучасні проблеми хірургії.

У 2008 році вчена рада Запорізької медичної академії післядипломної освіти обрала його почесним професором і членом вченої ради.

З Ігорем Івановичем та його співробітниками ми вивчали патогенез аневризми черевної аорти і вперше в Україні розробили протокол консервативного лікування цього захворювання. У співавторстві з Ігорем Івановичем опублікували статтю в європейському журналі щодо лікування аневризми черевної аорти. Ігор Іванович допоміг нам у підготовці до видання унікального атласу з морфології ниркових трансплантатів, познайомив нас з професором патології Віденського університету *Хайнцем Регелем*, який передав нам деякі ілюстрації для атласу.

Ігор Іванович — частий гість у моєму домі і на дачі. Йому дуже сподобалося село на березі Азовського моря, і він навіть мріяв купити там будинок. Ігор Іванович захоплений історією острова Хортиця, в архівних документах цього музею ми знайшли його родича на прізвище Гук. Завжди, коли він приїжджає до Запоріжжя, ми гуляємо по Хортиці, купаємося в Дніпрі, особливо сподобалися йому зимові купання. Я переконаний, що відвідування Хортиці, Запоріжжя та Азовського моря має для нього велике значення — це виражається в його емоційних відгуках.

Бажаємо Ігореві Івановичу здоров'я, натхнення, творчих успіхів та частіше відвідувати наше Запоріжжя! ■

Олександр Никоненко
вчений у галузі трансплантології,
доктор мед. наук, професор,
член-кореспондент НАН України,
академік НАМН України

Виступ І. Гука на конференції в Запорізькій медичній академії післядипломної освіти

З родиною О.С. Никоненка

Відвідини Запорізької медичної академії післядипломної освіти і ... картина на згадку

Ігор Гук та Олександр Никоненко: обговорення наукових проблем.
Хірургічна клініка "Allgemeines Krankenhaus" Віденського університету

Ігор Гук на острові Хортиця

СЛОВО ПРО ПРОФЕСОРА ГУКА

Десять років тому відбулося моє знайомство з Великою Людиною — професором, завідувачем кафедри судинної хірургії Віденського медичного університету **Ігорем Івановичем Гуком**. З самого початку я була неймовірно вражена здатністю Ігоря Івановича нести у собі вогонь любові до України і величезний запас української культури попри те, що Він народився і виріс за межами України.

Ігор Іванович — надзвичайно багатогранна особистість: видатний хірург, відомий в Австрії та за її межами. Він — хірург-митець, який проводить найскладніші операції у галузі судинної хірургії і трансплантології; викладач, який передає свої знання студентам-медикам, аспірантам післядипломної освіти і лікарям-асистентам, котрі проходять спеціалізацію з судинної хірургії на базі Віденського медичного університету; науковець, який створив і керує науковою групою на кафедрі судинної хірургії, що активно співпрацює з іншими науковими групами на кафедрах хірургії, кардіології, лабораторної діагностики та багатьох інших.

Крім хірургічної та академічної діяльності дуже важливими в роботі професора Гука є підтримка і розвиток австрійсько-українських наукових відносин, насамперед у медицині. Завдяки його багаторічним зусиллям встановлено і налагоджено взаємоспівпрацю між Віденським медичним університетом та багатьма вищими медичними закладами України, що дало змогу колегам (як студентам, так і лікарям) відвідати Віденський медичний університет для обміну досвідом.

Професор Гук є унікальною особистістю, бо він ніколи не зупиняється на досягнутому.

Вражає неймовірна працездатність Ігоря Івановича. Кожен, хто знайомий з ним, не перестає дивуватися його енергії, якою він заряджає усіх навколо.

Наша співпраця з Ігорем Івановичем у галузі дослідження патомеханізмів розвитку і прогресування атеросклерозу виявилася дуже продуктивною і увінчалася численними науковими публікаціями у провідних наукових журналах, а саме: “European Journal of Vascular and Endovascular Surgery”, “Arteriosclerosis Thrombosis and Vascular Biology”, “Journal of Thrombosis and Haemostasis, Thrombosis and Haemostasis”, “Scientific Reports”, “Basic Research in Cardiology” та “Biochimica et Biophysica Acta”.

Окрім того, результати наших досліджень були представлені на різноманітних міжнародних наукових конференціях, серед яких “Annual General Meeting of the Association of International Vascular Surgeons”, Пінцоло, Італія, 2016 р.; “Global Summit on Stroke”, Бірмінгем, Англія, 2015 р.; 39-й Семінар Австрійського товариства з досліджень у галузі хірургії, Ваграйн, Австрія, 2015 р.; “Jahrestagung der Deutschen Gesellschaft für Gefäßchirurgie und

Gefäßmedizin”, Мюнхен, Німеччина, 2015 р.; “Jahrestagung der Österreichischen Gesellschaft für Gefäßchirurgie (ÖGG), Грац, Австрія, 2014 р.

Я неймовірно щаслива, що мала усі ці роки в особі Ігоря Івановича Гука мого наставника. І хоча цього року ми проводимо Ігоря Івановича на пенсію, я впевнена, що наша співпраця триватиме, і що ми ще почуємо багато захопливого про досягнення цієї Великої Людини. ■

*Д-р Світлана Дем'янець,
доцент кафедри лабораторної діагностики
Віденського медичного університету.*

Професор Гук і д-р Дем'янець під час наукової міжнародної конференції “Global Summit on Stroke”. Бірмінгем, Англія, серпень 2015 р.

ВІТАННЯ ПРОФЕСОРУ ІГОРЕВІ ГУКУ

Я знаю професора Ігоря Гука як добросердну, щиру й позитивну людину і, водночас, як ерудита, який постійно прагне нових знань і досконалості. Він відданий своїм пацієнтам і намагається сьогодні, як і в минулому, знаходити нові, а інколи й нетрадиційні, методи лікування. На роботу професора Гука великий вплив має *Н. Тесла*, котрий якось сказав, що *“винахід — найважливіший продукт творчого мозку людини”*. Цей вислів найвищою мірою справедливий стосовно професора Гука. Завдяки його зацікавленості до механізмів у людському тілі та впливу лікарських засобів ми зустрілись і розпочали нашу спільну наукову подорож.

Наша корисна і продуктивна співпраця розпочалася 2011 р., коли я прийшла в його лабораторію на літню практику. Мушу сказати, що мені сприяла доля, тому що наша зустріч не сталася б без сестри професора Гука — Галини, яка навчалася в аспірантурі під його ж керівництвом. Саме Галина переконала мене звернутися до її брата, професора Віденського медичного університету, з проханням про літню практику. На той час я вивчала роль ендотеліна-1 в окислювальному стресі серцево-судинної системи. Тема ця не цілком збігалася з напрямом досліджень професора Гука, але, як виявилось пізніше, дала початок низці наших цікавих наукових робіт.

Упродовж мого першого перебування в лабораторії професор Гук підтримував мої дослідження впливу сімвастатину на параметри окислювального стресу в тканинах аневризми черевного відділу аорти. Разом ми показали, що сімвастатин може зменшувати окислювальний стрес у стінці аневризми аорти через прозапальні сигнальні шляхи ядерного фактора κB . Ці результати були опубліковані в провідному хірургічному журналі “Vascular and Endovascular Surgery” у 2012 р. і були відзначені видавцями в редакційній статті. На цьому наше наукове співробітництво не закінчилося — ми продовжили розвивати концепцію антизапальної ролі сімвастатину.

Потрібно відмітити притаманне професорові Гуку “шосте” чуття в науці, що привело до вивчення ним нового об'єкта — циклофіліну А — і принесло великий успіх. Разом ми змогли показати, що пацієнти, які приймали сімвастатин, мали нижчий циркулюючий рівень циклофіліну А, прозапального цитокіну в стінці аневризми. Крім того, ми припустили, що сімвастатин може пригнічувати сигнальний шлях (ERK1/2) у цих пацієнтів. Ці результати були надруковані в “European Journal of Vascular and Endovascular Surgery” 2013 р.

Пізніше ми описали вплив сімвастатину на біомаркер NGAL (neutrophil gelatinase-associated lipocalin) і позаклітинну матрицю (matrix metalloproteinases) та узагальнили наші результати в огляді,

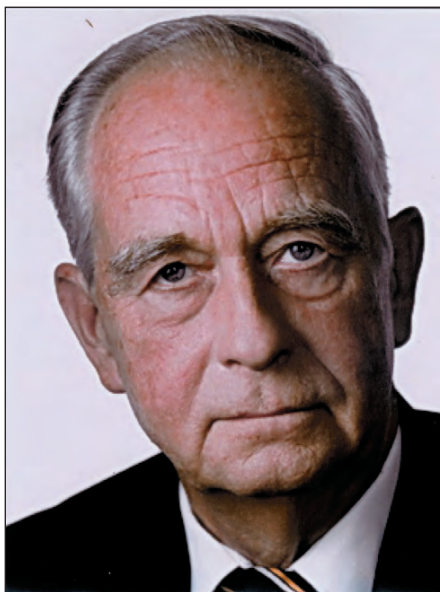
надрукованому в “Frontiers of Cardiovascular Medicine” 2015 р.

Наукові інтереси професора Гука набули офіційного статусу, коли він заснував нову дослідницьку групу VASLAB, у якій я працювала разом зі *Світланою Дем'янець* і фантастичною командою хірургів. Професор Гук володіє рідкісним талантом знаходити і залучати до співпраці визначних учених, зокрема в VASLAB. Серед них професор *Тадеуш Малінський* (Tadeusz Malinski, США) — давній товариш і науковець, який працює з оксидом азоту і з яким професор Гук публікував статті в журналах “Circulation” (1997, 2002) і “Shock” (2000); професор *Алісія Джокович* (Alicja Jozkowicz, Польща) — у минулому постдокторський дослідник, а тепер науковий партнер, яка описала роль фактора росту ендотелію судин (VEGF) і гемоксигенази-1 у клітині гладких м'язів судин, а також професор *О. Никоненко* (Україна) і професор *Дж. Уойта* (J. Wojta, Австрія).

На закінчення хочу подякувати професорові Гуку за його віру в мою роботу і постійну підтримку. Сподіваюся, що його вихід на пенсію — це ще одна можливість продовжити свою роботу, спрямовану на допомогу іншим. Бажаю йому, його дружині всього найкращого в роботі над наступним проектом у Женеві.

Дякую, Професоре! ■

Д-р *Олександра Пайчота-Паланчук*,
науковець-дослідник
факультету медичної біології
Ягелонського університету, Краків, Польща,
член дослідницької групи VASLAB
під кер. проф. І. Гука

Як почесний професор анатомії, як колишній декан медичного факультету і, зрештою, як пацієнт хочу написати кілька рядків вдячності професорові Ігореві Гуку.

Від 1984 року Ігор Гук працював з командою трансплантологів у лікарні загального профілю.

При трансплантації органів існує небезпека ушкодження тканини через нестачу кровопостачання, тому ключовим питанням є наступне відновлення кровотоку.

Після досліджень, проведених в Америці, і прекрасних публікацій про роль окису азоту (NO) рівень подальших досліджень Ігоря Гука став упевнено стабільним.

Після введення в експлуатацію нової лікарні загального профілю, злиття паралельних клінік, реорганізації відділу й розпорядження про створення науково-дослідних лабораторій у кожній клініці виникли нові можливості, клінічно орієнтовані на фундаментальні дослідження в галузі розладу кровообігу.

Величезна заслуга професора Гука і його колег по відділу судинної хірургії полягає в тому, що завдяки їхнім дослідженням стало можливим зменшити ушкодження тканини після повторного використання кровотоку при закупоренні судин. Я міг в Інституті анатомії підтримувати професора Гука і його персонал при зборі результатів досліджень.

Як декан я вражений невпинними зусиллями професора Гука створювати академічні обміни з іноземними лікарями.

З особистого досвіду можу з певністю підтвердити, що професор Ігор Гук є не тільки видатний учений, але й використовує свій дослідницький досвід при лікуванні пацієнтів. Професор Гук — Великий Лікар і ставиться до своїх пацієнтів з повагою та людинолюбством. ■

*Д-р Гельмут Грубер, професор,
Віденський медичний університет*

У найближчі дні видатний діяч хірургії попрощається з академічним життям, і ми проведемо його на пенсію.

Університетський професор Ігор Гук свою трудову діяльність в царині судинної хірургії звершував гідним чином. Він повною мірою відповідає всім аспектам наукових хірургів не тільки в галузі

клінічної хірургії, але й у сфері досліджень фундаментальної науки. Його внесок у дослідження дипептидів і його роботи про роль оксиду азоту є важливими будівельними блоками в створенні сучасного хірургічного мислення.

У клініці панові університетському професорові Гуку допоміг його багатий досвід з проведення трансплантації нирок, і цей хірургічний напрям необхідно підтримувати.

Як виняткова особистість Ігор Гук повною мірою використовує свої можливості для зміцнення й поліпшення відносин між людьми, а головне — між країнами, зокрема між Україною й Австрією.

Тепер, коли він робить відповідальний крок у своєму житті, я, як друг і колега, що мав честь супроводжувати його на деякому відрізку життєвого шляху, хочу подякувати йому та побажати всього найкращого.

Ніхто не є незамінним у своїй царині, але відхід Ігоря Гука на пенсію залишить велике порожнє місце, заповнення якого зажадає значного часу. ■

*Д-р Вальтер Клепетко, професор,
голова клінічного відділення
торакальної хірургії,
Віденський медичний університет*

Ігореві Гуку — 65!

Дорогий Ігорє! Сьогодні Ви розпочинаєте нову сторінку свого життя!

Ми працюємо разом від 1991 року. Уявити тільки — понад 25 років!

Упродовж чверті сторіччя ми зробили тисячі операцій, обговорили тисячі різноманітних клінічних, наукових і робочих проблем (інколи незручних), але завжди залишалися друзями і завжди намагалися допомагати один одному та колегам по роботі.

Ігорє, Ви починали як хірург-асистент кафедри хірургії медичного факультету Віденського університету і досягли посади завідувача кафедри судинної хірургії. Така непересічна і чудова кар'єра!

Знаю, Ви маєте багато нових задумів: щодо пацієнтів, операцій, наукових досліджень, міжнародної діяльності і, звісно, щодо України!

Бажаю доброго здоров'я Вам, Рут і всій Вашій родині. Залишайтеся завжди таким же активним, як і зараз!

Пишучи це, пригадав чудову пісню "Час сказати: "Прощай"" ("Time To Say Goodbye") у виконанні *Андреа Бочеллі (Andrea Bocelli)* і *Сари Брайтман (Sarah Brightman)*.

Я не кажу: "Прощай!",

я кажу: "До скорої зустрічі!" ■

*З любов'ю і повагою,
професор Йосип Нанобашвілі (Ваш Нано),
Відень, 10 лютого 2017 р.*

У тісному співробітництві з провідними вченими, такими, як професор *Тадеуш Малінські*, він розробляв порфірований датчик для виміру окислів азоту. Їхня спільна публікація в "Circulation" про L-Аргінін при ішемії/реперфузії сьогодні посідає гідне місце серед класичних цитувань у цій сфері.

Професор Гук — не тільки визначний лікар і вчений, але й високоєрудований та політично освічений колега. Він є прикладом для молодих поколінь — під час розмови з ним ви завжди довідуєтеся про щось нове.

Професор Гук є академічним послом двох країн — України й Австрії. Обидві країни висловлюють йому щирсердну вдячність за його велику силу життя.

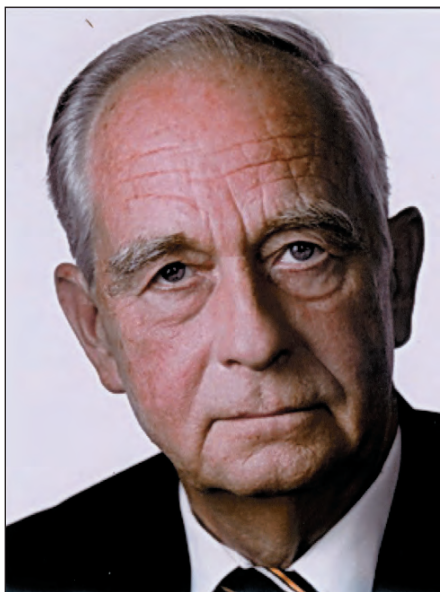
Від імені співробітників Віденського університету я хочу щиро подякувати професорові за всі його досягнення.

Бажаємо йому "*ad multos annos*" — щонайбільше щасливих років як колишньому співробітникові нашого університету та нетерпляче чекаємо нових зустрічей і здійснень. ■

*Д-р Маркус Мюллер, професор,
ректор
Віденського медичного університету,
22 березня 2017 р.*

Професор Гук — один з найвідоміших хірургів нашого університету — на початку 2017 року заслужив хорошу пенсію як університетський викладач.

Окрім високої міжнародної репутації як лікар, він спільно зі своєю робочою групою за останні кілька десятиліть одержав міжнародне визнання завдяки науковим працям в галузі судинної хірургії. Професор Гук має понад 250 наукових праць, опублікованих у престижних журналах.

Als emeritierter Professor für Anatomie, als ehemaliger Dekan der Medizinischen Fakultät und als Patient ist es mir ein Bedürfnis, über Prof. Dr. Ihor Huk ein paar Zeilen der Wertschätzung und Dankbarkeit zu Schreiben.

Seit 1984 war Ihor Huk Mitarbeiter des Transplantationsteam im Allgemeinen Krankenhaus. Bei Organtransplantationen ist die Vermeidung von Gewebsschädigungen, die durch die fehlende Durchblutung und die nachfolgende Durchblutung entstehen ein zentrales Thema. Nach Fors-

chungsaufenthalten in Amerika und exzellenten Publikationen über die Bedeutung des Stickstoffoxyds (NO) stand der Schwerpunkt der weiteren Forschung von Ihor Huk fest.

Mit der Besiedelung des Neuen Allgemeinen Krankenhauses, der Zusammenführung der Parallelkliniken, der neuen Abteilungsgliederung und der Verfügung über Forschungslaboratorien an jeder Klinik ergaben sich neue Möglichkeiten. Klinisch ausgerichtete Grundlagenforschung auf dem Gebiet der Durchblutungsstörung. Großes Verdienst hat Prof. Huk und sein Team an der Abteilung für Gefäßchirurgie durch Forschungsergebnisse zur Verringerung von Gewebsschäden nach erneuten einsetzen der Durchblutung nach einem Gefäßverschluss. Auf diesem Gebiet konnte ich Prof. Huk und Mitarbeiter auch am Institut für Anatomie bei der Erhebung von Forschungsergebnissen unterstützen.

Als Dekan beeindruckte mich der unermüdliche Einsatz von Prof. Huk für den akademischen Austausch mit ausländischen Ärztinnen und Ärzten.

Aus persönlicher Erfahrung ist es mir ein besonderes Bedürfnis, zu betonen, dass Prof. Ihor Huk nicht nur ein hervorragender Forscher ist, sondern seine Forschungserfahrung in die Behandlung von Patienten einfließen lässt. Prof. Huk ist ein großer Arzt, der seine Patienten mit Exzellenz und Menschlichkeit behandelt. ■

Univ. Prof. Dr. Helmut Gruber

In den nächsten Tagen wird einer der großen Persönlichkeiten der Chirurgie ihren im Abschied vom akademischen Leben nehmen und in die Emeritierung eintreten.

Univ.-Prof. Dr. Ihor Huk hat im Verlaufe seines Arbeitslebens das Gebiet der Chirurgie und ins Besondere der Gefäßchirurgie in einer beispielhaften Weise vorangebracht.

Er hat dabei alle Aspekte eines akademischen Chirurgen nicht nur im Bereich der klinischen Chirurgie, sondern auch im Bereich der Forschung in der Grundlagenwissenschaft voll erfüllt.

Seine Beiträge auf dem Gebiet der Dipeptide und die Arbeiten über die Bedeutung des Stickoxyds waren wesentliche Bausteine in der Richtung eines modernen chirurgischen Denkens. Klinisch hat Herr Univ.-Prof. Huk durch seine überragende Erfahrung auf dem Gebiet der Nierentransplantation wesentliches zur Voranbringung dieses chirurgischen Gebietes beigetragen. Wie es seiner verbindlichen Persönlichkeit entspricht hat er sich im Laufe seiner Tätigkeit für die Stärkung und Verbesserung der Beziehungen zwischen den Personen vor allen Dingen aber zwischen den Ländern voll eingesetzt und hat dadurch speziell eine Brücke zwischen der Ukraine und Österreich geschlagen. Für diesen nun mehr großen Schritt in seinem Leben in Richtung einer Emeritierung kann ich ihm als Freund und Kollege, der das Privileg hatte ihn auf einen Teil seines Lebensweges zu begleiten, nur danken und das aller Beste wünschen. Kein Mensch ist in seiner Funktion unersetzbar aber der Abgang von Ihor Huk wird eine große Lücke hinterlassen, deren Auffüllung eine beträchtliche Zeit erfordern wird. ■

*Univ. Prof. Dr. Walter Klepetko
Leiter der klin. Abteilung Thoraxchirurgie,
Med Uni Wien*

Ihor Huk is 65!

Now you begin a new paragraph of your life!

Ihor, we work together since 1991 — it means, more than 25 years! During this quarter of century we did together thousands of operations, discussed thousands of

different clinical, scientific or co-worker problems (sometimes, uncomfortably), but always stayed friends and always tried to help a new generation.

Ihor, you begun as an Assistant Surgeon of Surgical Department, Medical Faculty of University Vienna, and reached a position of Head of Department of Vascular Surgery, Medical University of Vienna. Such an extraordinary and beautiful Karriere!

I know that you have plenty of new ideas: patients, operations, science, international presence, and, of course, Ukraine!

I wish a good health to you and Ruth and all your family. Please, stay as active as now!

Writing this, I remember now a song “Time To Say Goodbye”, beautifully sang by Andrea Bocelli and Sarah Brightman.

We are not saying “Goodbye”, but “See you soon”! ■

With love and respectfully,

*Professor Josif Nanobachvili, (your “Nano”!)
Vienna, 10th of February, 2017*

Prof. Huk, einer der bedeutendsten Chirurgen unserer Universität wird 2017 seinen wohlverdienten Ruhestand als Universitätslehrer antreten. Abgesehen von seiner hohen internationalen Reputation als Arzt hat er über mehrere Jahrzehnte eine international anerkannte wissenschaftliche Arbeitsgruppe auf dem Gebiet der Gefäßchirurgie geleitet. Prof. Huk hat über 250 wissenschaftliche Publikationen in renommierten

Zeitschriften veröffentlicht und eng mit führenden Wissenschaftlern, wie z.B. Prof. Tadeusz Malinski welcher weltweit als erster den porhyrischen Sensor zur Messung des Stickstoffoxids entwickelt hat, zusammengearbeitet. Ihre gemeinsame, in “Circulation” veröffentlichte Publikation über L-Arginin in der Ischämie /Reperfusion gehört mittlerweile zu den Zitationsklassikern auf diesem Gebiet.

Prof. Huk ist nicht nur ein höchsterfolgreicher Mediziner und Wissenschaftler sondern auch ein besonders liebenswerter, allgemein gebildeter und politisch interessierter Kollege. Er ist beispielgebend für jüngere Generationen und man wird nach einem Gespräch mit ihm immer etwas Neues gelernt haben.

Prof. Huk ist ein akademischer Botschafter zweier Länder, Ukraine und Österreich. Beide Länder sind ihm zu hohem Dank für seine großartige Lebensleistung verpflichtet. Im Namen der Universität möchte ich ihm von Herzen für all seine Leistungen danken, wünsche ihm “ad multos annos” noch viele glückliche Jahre als pensioniertes Mitglied unserer Universität und freue mich auf viele weitere gemeinsame Gespräche und Unternehmungen. ■

*Univ. Prof. Dr. Markus Müller
Rektor der Medizinischen Universität Wien
20. März 2017*

Професор Ігор Гук — всесвітньо відомий вчений і судинний хірург. Його праця у галузі фундаментальної медицини, а також клінічної медицини, широко відома. Упродовж своєї наукової кар'єри він зумів зберегти хороший баланс між фундаментальною науковою роботою і чудовими хірургічними операціями. Я вважаю, що його видатна робота як науковця сприяла його успіхові й ефективності як хірурга.

Внесок професора Гука у фундаментальну медичну науку величезний. У 1992 році, будучи ще молодим дослідником, професор Гук зрозумів наукову цінність відкриття оксиду азоту. Він прилетів до Мічигану, де ми провели багато годин, обговорюючи потенціал для здійснення спільних проєктів, — з тих пір ми працюємо разом. Він був одним із перших, хто досліджував роль оксиду азоту, L-аргініну і окисного стресу на ішемічні/реперфузивні ушкодження кінцівок. У 1995 році частина цієї знакової роботи з'явилася в журналі "Circulation", найпрестижнішому журналі Американської асоціації серця. Стаття супроводжувалася редакційними коментарями відомого американського кардіолога професора **Джона Кука** зі Стенфордського університету.

Професор Кук у своїх коментарях з ентузіазмом сприйняв результати, опубліковані в цій статті, вважаючи їх вирішальними у забезпеченні точного молекулярного механізму ішемічних-реперфузивних ушкоджень та потенційного терапевтичного втручання, щоб звести до мінімуму наслідки цієї хвороби. Вже тоді, під час публікації, стало очевидно, що стаття є основоположною. Вперше було показано, що ішемічні ушкодження пов'язані не тільки з браком кисню, але, що більш важливо, із локальним дефіцитом L-аргініну. В статті було чудово пояснено так званий "*парадокс L-аргініну*".

Після публікації цієї статті, яка визнана міжнародною спільнотою і була процитована кілька сот разів у світовій літературі, професор Гук надрукував

ще декілька високоякісних статей у досить авторитетних журналах, таких як "PNAS USA", "Stroke", "Atherosclerosis".

Що дуже важливо, професор Гук зумів використати основні результати свого дослідження в молекулярному механізмі ішемічного/реперфузивного ушкодження і застосувати їх у клінічній практиці. Це ще один доказ його унікального розуміння і бачення проблеми. Він змодельовав і розробив нову процедуру під час операції аневризми аорти, яка дозволяє зменшити і врешті-решт усунути післяопераційні ускладнення, які зазвичай призводили до високої смертності, особливо у пацієнтів похилого віку.

Професор Гук є одним з найкращих хірургів в Європі, — заслужене визнання за його блискучу кар'єру. Він отримав безліч нагород і почесних звань, зокрема він почесний доктор медичних університетів у Тернополі і Львові, а також іноземний член престижної Академії наук України.

Мені випала велика честь співпрацювати з професором Гуком в наукових проєктах, і я дуже ціную його талант, чесність і вірність. Він, дійсно, один із кращих наукових світил у медицині і отримав заслужене світове визнання як хірург. І я вірю, що професор Гук ще довго буде продовжувати свою блискучу роботу на благо людства. ■

*Професор Тадеуш Малінські,
Університет Огайо, США*

Profess Ihor Huk is a world-renown scientist and vascular surgeon. His work in fundamental medicine, as well as in clinical medicine, is widely acclaimed. During his scientific career, he has managed to maintain a good balance between his fundamental scientific work and his superb surgical skills. I believe it is his outstanding work as a scientist that has really propelled his success and effectiveness as a surgeon.

Professor Huk's contributions to fundamental medical science are enormous. As a young researcher, in 1992, Professor Huk recognized the scientific value of the discovery of nitric oxide. He flew to Michigan, where we spent hours discussing the potential for collaborative projects, and we have been working together ever since.

He pioneered studies on the role of nitric oxide, L-arginine and oxidative stress on ischemia/reperfusion injury in limbs. In 1995, parts of this exceptional work appeared in "Circulation" Journal, the most prestigious journal of the American Heart Association. The article was accompanied by editorial comments by prominent US cardiologist Professor John Cooke from Stanford University.

Professor Cooke's comments were enthusiastic that the findings that were published in Circulation were crucial in providing the precise molecular mechanism of ischemia-reperfusion injury and suggesting potential therapeutic intervention to minimize the effects of this injury. At the time the article was published in "Circulation", it was already obvious — this was a mile-stone article. For the first time it showed that ischemic damage is due, not

only to a shortage of oxygen, but more importantly to the local deficiency of L-arginine. This was an excellent explanation of the so called “*L-arginine paradox*”.

After publishing this article, which is internationally recognized and has been cited several hundreds of times throughout world literature, Professor Huk went on to publish several more quality articles in highly reputable journals such as: PNAS USA, Stroke, Atherosclerosis.

More importantly, Professor Huk was able use the fundamental findings of his research into the molecular mechanism of ischemia/reperfusion injury and apply them to the clinical side of his work — further proof of his unique understanding and vision. He designed and developed a new procedure during the surgery of aortic aneurysm that reduced, and ultimately, eliminated post-surgical complications that commonly resulted in high mortality, especially in elderly patient groups.

Professor Huk is among the very best surgeons in Europe — a well-deserved accolade for his illustrious career. He has received countless awards and recognitions, including the Doctorate Honoris Causa from the Medical University in Ternopil and Lviv, as well as membership in the prestigious, Ukrainian Academy of Sciences — just to name a couple.

I am honored to have had the privilege to collaborate scientifically with Professor Huk and I greatly appreciate his talent, integrity and loyalty. He truly has one of the best scientific minds in medicine and has earned well-deserved world acclaim as a surgeon. And I trust that Professor Huk will continue his brilliant work to benefit all of humanity, for a long time to come. ■

*Professor Tadeusz Malinski,
Ohio University, USA*

ВЕЛЬМИШАНОВНОМУ ПАНУ ІГОРЕВІ ГУКУ (вітання до 65-річного ювілею)

Що є життя? — Це Богом дане щастя.
Хірурга щедро Бог благословив
Людей спасать од лютої напасті —
І то є диво. Найдивніше з див.

І славлять широко: він хірург від Бога,
Бо у майстерності не знає меж.
А Ваше щастя — лікарська дорога,
Хоч і складна, але і вдячна теж.

Коли біда, — всі разом б'ть на сполох,
Коли хвороба улучає в ціль,
Величне й грізне слово “трансплантолог”
Стає бар'єром і долає біль.

Ви, як завжди, підтягнуто-спортивний,
Злетіти на десятий — молодим
Та енергійним — знову диво дивне!
Й оперувати протягом годин.

В руках умілих чудодіє скальпель,
Коли наркоз притлумлює чуття.
І знову труд Ваш проситься на шпальти
Газет. І знов перемага життя!

Ви — на виду, як під вогнем софітів.
Добро і світло сієте довкруг,
Аби людей від горя затулити,
Укрити від печалей і наруг.

І душі неприкаяні й холодні,
Які тріпочуть на семи вітрах,
Рятуєте від чорної безодні
І, як Мойсей, виводите на шлях.

Ви — син України й син усього світу,
Носій нових передових ідей
І послідовник Божого завіту,
Який любити закликав людей.

Хоч іменинник Ви таки зимовий,
Але на світ з'вилися, коли
Зима з весною уступила в змову,
Аби теплом ділитись Ви могли.

Дивуйте світ наш “каменярським” хистом,
Кажіть і далі всім хворобам: “Стоп!”
Буденні дні наповніть світлим вмістом
І знову приїздіть у Конотоп!

Без ліку літ бажаємо від серця —
На процвітання, мир і на добро,
Вікторій у благословеннім герці!
І хай луна безсмертне “Болеро”! ■

*З повагою та вдячністю Світлана Шум,
директор Благодійного фонду “Відень”,
м. Конотоп, 25 січня 2017 р.*

Дорогому Ювілярові!

Дорога життя — це бурхлива ріка, яка то здиблюється крутими порогами, то раптом у ніжній синяві її попливуть, віддзеркалюючись, легкі хмаринки, як вісники кохання, радості та спокою.

І Ви пливете по бурхливих хвилях течії, смакуєте і труднощі, і радощі.

Сьогодні у Вас, дорогий Ігоре Івановичу, щасливий день. Ріка вашого життя винесла Вас на крутий берег 65-річчя. Ви стоїте на цьому березі і, вдивляючись у хвилі Вашої ріки життя, бачите всі сюрпризи, всі подарунки, всі здобутки та круті повороти Вашої долі.

Ви — високий, стрункий, ясноокий, молодий і тілом, і душею. У Ваших очах стільки енергії, стільки бажання, стільки витримки, що це допомагає Вам все перемогти і вийти з високо піднятою головою з будь-якої ситуації.

Ви любите людей. У цьому правда Вашого життя, а люди відповідають Вам взаємністю.

А як можна не відповісти взаємністю людині, яка, не рахуючись з часом (бо “час не існує”), з особистими інтересами, поспішає до кожного, хто потребує допомоги, віддаючи шматочок свого великого гарячого серця, щоб врятувати життя, заспокоїти, вселити віру, надію, любов?!

Ви живете відкрито, радісно, щасливо, даруючи світло кожному, до кого Ви торкаєтесь. Ви народилися в прекрасному різдвяному січні, і щира Христова посмішка осяяла Ваше життя.

Непростим було Ваше дитинство, але світ мами, бабусі (а тепер і тата) Ви несете через Ваше життя, наповнене подіями, служінням людям.

Ви — великий патріот України, ваша пуповина зрослася з Україною, з її народом. Ви — неперевершений оптиміст, Ви вірите в краще майбутнє України.

Ви виправдовуєте Україну, Ви дивитесь на неї очима люблячого сина, який готовий на все ради спокою Матері. Це прекрасно, це піднімає Вас в очах людей на недосяжну височінь. Хочеться вірити Вам і надіятись.

Ви вільно користуєтесь безсмертною українською мовою. Викликає подив і повагу те, що Ви вивчили її самостійно і прекрасно передаєте словами весь зоряний барвінок своїх відчуттів і переживань. Ви любите все українське: і вечірнє сонце, і стрункі смереки, і вишневий садочок, і пісню, що ще не відлунала у Вашій світанковій душі. Ваше бажання до співу, до спогадів ріднить Вас з Україною, з Вашими предками, піднімає в душі хвилю любові до рідної землі, до її прекрасного народу, до батьківських могил. В піснях у Вашому виконанні — душа. Це Ваша сповідь, Ваше бажання до життя, Ваша потреба. Це пісні, якими колисала Вас мама, які наспівувала Вам бабуся. І вони завжди у Вашому серці.

Дивно те, що хірург Вашого профілю такий поетичний. Це говорить про те, що Ваша душа не зачерствіла, вона бездонна, як душа українського народу.

І сьогодні, в день Вашого 65-річчя, хочеться побажати, щоб Ваше життя і надалі співало й бриніло всіма барвами літньої веселки. Щоб Ваша чоловіча магія чарувала й тішила кожного, хто з Вами зустрічається. І навіть у такій суворій професії, як хірургія, Ви знаходили ті “чари”, без яких Ви — не Ігор Іванович Гук.

Живіть довго і плідно: співайте, бігайте, працюйте! І як сказав Ваш улюблений поет **Володимир Сосюра**: “Любіть Україну у сні й наяву, вишневу свою Україну, красу її, вічно живу і нову, і мову її солов’їну”. ■

З повагою **Жанна Кірпа**

Друге дихання. Зі збірки поезій Жанни Кірпи

*Хай світ оточує красою
І вірні друзі поруч йдуть.
Життя всміхається любов'ю
І щастя стелить світлу путь!*

Ти вибраний Богом,
Ти маєш талант творити добро для людей.
Співай свою пісню, теплом зігривай
Засмучених горем людей.

Хай доля всміхається щастям тобі,
Хай стелить під ноги килим
Із добрих та сонячних радісних днів,
Зелених полів та лугів.

Чому зустрілися

Чому зустрілися
Так пізно і так важко?
Та потиск рук твоїх
Вернув із забуття.

Чому в очах твоїх
Я бачу щиру ласку,
А серце все ж болить
І рветься, наче птах?

Мабуть, тому,
Що осінь вже надворі
І стукала зима
В це серце вже не раз.

Але щаслива я,
Що можу бути в полоні
Твоїх пісень,
Твоїх віршів і фраз.
Чому дивлюсь
Я в очі твої ніжні?...
Та бачу в них:
"Не смій, не смій, не смій!"

А серденько болить,
Бо знає воно чітко,
Що ти не мій,
Не мій, не мій, не мій...

Зірковий шлях Тобі вказав Господь,
Поклавши на чоло Свої долоні.
І Ти пішов у той незнаний світ,
Перебуваючи в щасливому полоні.

Тобі стелились Полюси до ніг
І функції були "невипадкові",
Ти задивився в зоряний той світ,
Надії сповнений й великої любові.

І посміхнувся той Кавказький Пік,
І серце в грудях трохи защеміло,
І зіронька сяйнула в небесах,
І показала своє личко сімло.

Живи ж, дерзай, Мислителю-Вольтер!
Не забувай про Господа долоні!
Щасливий будь сьогодні і повік
У добровільному твоїм полоні.

ВІДЕНСЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Хірург Ігор Гук часто приймає в австрійській клініці стажерів з Києва, Луганська, Одеси, Запоріжжя. Із вікна робочого кабінету хірурга *Ігоря Гука* (громадянина Австрії українського походження) відкривається прекрасна панорама Лисої гори — улюбленого місця відпочинку жителів Відня. Це тут у 1683 році об'єднані сили Європи за участі запорізьких козаків розгромили війська Отаманської Порти, назавжди зупинивши її експансію на Захід. Вдячні віденці звели на вершині гори Тріумфальну арку, на якій викарбувані слова пошани запорожцям.

А сам господар кабінету, Ігор Іванович, — хірург клініки Віденського університету. Загалом у ній працює понад десять тисяч фахівців. Тут облаштовано дві тисячі двомісних палат, 200 операційних, численні кафе і магазини для персоналу й хворих, усю інформацію відвідувачам швидко з комп'ютерів видадуть диспетчери. А на рахунку самого Ігоря Гука мало не 500 успішних пересадок нирок, печінки, підшлункової залози.

...Ось почалася надскладна операція на судинах. Новітня апаратура фіксує на екранах життєві показники недужого. Тихо звучить класична музика. Ігор Гук бере скальпель і робить кілька довгих розрізів на нозі хворого, видаляє пошкоджені судини, а на їхнє місце “кладе” дві трубки — судини штучні, підшиває їх. Через три години роботу закінчено, — урочисто звучить болеро Равеля. Як з'ясувалося, такі операції коштують в Австрії від 50 до 100 тис. дол. Вартість лише однієї штучної судини зі спеціального матеріалу становить до 20 тисяч доларів.

Пан Гук нагадав: ще у 1936 році в Києві та Одесі наш співвітчизник *Ю. Вороний* займався проблемами трансплантації. У клініці Віденського університету такі операції почали практикувати з 1964-го, а першу нирку Гук пересадив у 1981 році. Тепер у Ігоря Івановича стажуються медики зі всієї України. До слова, навчався у Відні й головний хірург Запоріжжя, доктор медичних наук *Олександр Никоненко*, який прославився вдалою операцією з пересадки серця.

За словами австрійського хірурга, Гук допомагає колишнім землякам, бо хоче, аби українська медицина досягла європейського рівня. А без постійного самовдосконалення неможливо стати фахівцем високого гатунку. Скажімо, у його відділі сто лікарів. Переважно молоді фахівці. Більшість їздять на річні або дворічні стипендії до Англії, США. А професор Ігор Гук часто відвідує батьківщину — приїздить на

наукові конференції і симпозиуми з питань трансплантології, читає лекції в медінститутах.

У 2000-му Ігоря Гука було обрано іноземним членом Національної академії наук України.

По дорозі з клініки Ігор Іванович зупинив машину на вулиці Кульчицького і “познайомив” мене із запорізьким козаком **Юрієм Кульчицьким**. Невеличка скульптура на другому поверсі красивого будинку зображує цього героя битви з Отаманською Портою з філіжанкою кави на таці. Статуя нагадує про першу Віденську кав'ярню, яку відкрив саме він.

І домашній кабінет хірурга “розповідає” про корені його господаря: на великому письмовому столі бронзовий бюст Гоголя, шафа заповнена книжками з історії, філософії, документальні та художні видання українською, біля роялю платівки Чайковського, Стравінського, з нашою музичною класикою, а на інструменті кольорове фото примадонни Віденської опери **Вікторії Лук'янець**. Вона, а також ще один наш співвітчизник — знаний співак **Анатолій Кочерга** — теж часті гості Ігоря Гука. Тепер вони громадяни Австрії.

А от батьки пана Ігоря родом із Перемишля, де народився і він сам. Потім переїхав до Відня, де навчався у місцевому університеті. Та, як зізнається, назавжди залишився українцем. Зокрема, дуже любить поезію, особливо **Івана Франка**. Знає напам'ять його вірші, які в тоталітарні часи в Україні не друкували. А коли вперше приїхав на батьківщину — побував на Полтавщині, щоб побачити будинок Гоголя, твори якого любить найбільше. ■

Володимир Колодяжний,
сценарист,

член Національної спілки журналістів України
спеціально для газети “Хрещатик”,
18 квітня 2003 року, № 57 (2264)

СЛОВО ПРО БРАТА

Здається, Твої шістдесят були вчора, а тут за порогом уже шістдесят п'ять... Ті чергові п'ять років Ти прожив, як завжди, — успішно для себе, але передо всім Ти жив, як досі, — для інших...

Поки напишу про ті останні п'ять років, повернусь до тамтого Твого Дня народження, тому що він був для мене неймовірною подією.

Мені все здавалося, що я Тебе знаю як брата, як людину, мені здавалось...

Виявилось, що тільки в Києві на Твоєму святі я зрозуміла, що, може, я й знаю Тебе як лікаря та науковця, але як людину, котра живе, перш за все, для інших, — ні. Коли я почула людей, які Тобі дякують, коли я побачила сльози зворушення у людей, коли я

побачила, скільки тих людей, я була страшенно вражена! Ти розповідав про свої наукові статті, про свої наукові успіхи, але ніколи про те, що найважливіше, — що Ти віддаєш себе іншим...

Я хотіла написати про Тебе за останніх п'ять років, але не змогла не повернутись до тої події, де я Тебе вдруге впізнала.

Ти не був би собою, коли не почав би щось нового, важливого в своєму житті. І так, коли не стало нашого Батька, Ти задумав, що його ім'я має звучати надалі, Ти просто задумав зберегти пам'ять про нього, зберегти його мрії, і не лишень зберегти, але довести, щоб вони здійснювались.

За Твоєю думкою ми заклали Фонд імені Батька, за Твоєю задумкою цей Фонд допомагає іншим... І так життя Батька продовжується...

Я написала, що його мрії здійснюються. Коли відбувалася акція "Вісла", нашого Батька вивезли з його рідної Землі. Там залишилася дорога його серцю церква, котра з роками була зруйнована. До останніх своїх днів Батько мріяв про поставлення каплиці на тім святім місці, де він молився дитиною. Ти й ту мрію довів до успішного кінця. Залучив мене і нашого брата, і ми Фонд створили. І знову в дорогах Батькові Тенетниках уже кілька років звучать голоси молитов і спів тенетнищан та їхніх нащадків.

Дорогенький, що можна зробити в житті кращого? Може, ще й те, що від Тебе успадковують наші нащадки і Ти продовжуєш чергову думку Батька "...нащадкам треба передати, щоб зберегли від забуття пам'ять про землю батьків".

Дивлюсь на нашу фотографію, коли ми в Тата, і знаю, що він щасливий і радий за Тебе. ■

*Галина Гук,
м. Перемишль*

